

med dem – mere intenst, mere direkte formulert nu end for et år eller halvandet siden, og det er en meget tilfredsstillende placering for os.

Det forhold, vil jeg godt sige til V og K, at Danmark ikke er smittet af donortræthed, giver en væsentlig styrkelse, når vi diskuterer med Verdensbanken og de andre. Det er en realitet. Vi kan sige: Jamen vi er parat til det og det, og vi synes til gengæld sådan og sådan.

Man kan sige, at det er en variant af det samme konditionalitetsspil, som donorerne kører i forhold til modtagerlandene. Det er sådan set en variant af det, vi kan lægge til grund i måden, vi kan stille vores synspunkter op på i forhold til Verdensbanken og de andre organisationer. Det er lidt en del af begrebet aktiv multilateralisme, og der er derfor en sammenhæng mellem vores forudsigelighed og fasthed og kontinuitet i det at værne procenten og så det at kunne bruge den effektivt. Den sammenhæng mener jeg eksisterer i praksis.

Til fru Hanne Severinsens bemærkning om, at det er bedre at få temaerne organiseret på en god måde på FN's generalforsamlinger end at køre konferencerne: Dér har jeg tidligere erklæret mig enig, og det vil jeg godt gentage her. Det er et selvstændigt formål at få ryddet op i dagsordenen på FN's årlige generalforsamling og dermed i virkeligheden også få skubbet ambitionsniveauet, hvis man vil lave konferencer. Det virker altså også den vej.

Så til fru Hanne Severinsens bemærkning i afslutningen af diskussionen om den ene plus en halv procent som grundlag for vores politik, hvor fru Hanne Severinsen også i en afstandtagen til Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti markerede: Ja – men vi vil gerne være med til at diskutere, hvordan pengene bruges.

Det mener jeg er helt legitimt, og jeg mener, at det er en styrke, til trods for at jeg selvfølgelig gerne havde været foruden og også gerne til efteråret vil være foruden nedskærings- eller reguleringsforslag, eller hvad det nu må få lov at hedde, fra Venstre og forhåbentlig også fra De Konservative.

Det er måske et fromt håb, men uanset det mener jeg, at det er en styrke for Danmarks politik på dette felt, at vi reelt bestræber os på, når vi kommer til diskussionen om, hvad det er, der skal foregå med de penge, at give plads til en diskussion, som er klart indiskutabelt repræsentativ for hele det Danmark, der er med i det, der foregår her. For uden at vi har den largesse, favner så bredt, som det er udtryk for politisk,

tror jeg, at vi yderligere ville kunne risikere en ikkeproduktiv tilspidsning af den diskussion, som fandt sted tidligere i dag.

Derfor vil jeg i hvert fald gerne tilkendegive, at selvfølgelig er der adgang til at diskutere, hvordan pengene bruges, men så håber vi på og forventer også, at der fremover vil være en stor forskel og fremover forhåbentlig en endnu større forskel mellem V og K og deres søsterpartier i de os omkringliggende lande. Det ville klæde Danmark.

Til fru Henriette Kjær har jeg en bemærkning, som jeg mere fremkommer med for at runde af på en diskussion om EU i forbindelse med det sociale topmøde. Fru Henriette Kjær sagde, at der havde været godt fodslag i EU-kredsen, og det mener jeg er værd at bekræfte.

Hele topmødet, det, at processen landede rigtigt forhandlingsmæssigt og indholdsmæssigt, kan på mange måder tilskrives en velorganiseret indsats fra kredsen af EU-lande, der fungerede som et tyngdepunkt af progressiv konstruktivitet i forhandlingsprocessen. Uden EU's måde at arbejde på og uden det indhold, der kom fra vores samarbejde, var det ikke lykkedes at få det her op at stå, så det mener jeg bør bogføres som et godt eksempel på netop det samarbejde.

Så om 20:20-princippet, hvis væsentligste kvalitet af mange har været karakteriseret som værende det, at det er udtænkt fra begyndelsen som noget, der er gensidigt, og selve det aspekt er selvfølgelig glimrende.

Andre har peget på den manglende præcision og klarhed i begrebet, og det har jeg selv ofte også peget på.

Der er netop i disse dage i Oslo en væsentlig international konference i gang, der arbejder med at udbygge begrebet og diskuterer dets fordele og svagheder, og jeg kan oplyse, at jeg selv i morgen skal til Oslo for at holde foredrag og på denne konference diskutere 20:20-princippet, netop fordi vi gerne vil være med til at skabe et redskab her.

Til hr. Søvnald vil jeg sige i forbindelse med, hvad han sagde om resterende bilateral gæld, at der tror jeg vi skal være meget forsigtige og selektive. En række af de lande, der har gamle statslån, som de skylder penge på til Danmark, er lande, vi næppe gerne ville give en håndsrækning den politiske, menneskerettigheds-mæssige osv. situation taget i betragtning. Det er ikke sikkert, det gælder for dem alle sammen.